

KONCERTNÍ ZÁJEZD SBORU AG DO ŘÍMA

SEPSALI: Filip Pelant (asistence: Julie Felixová, Markéta Hacklová, Barbora Cejpková, Kristýna Fífernová, Veronika Flanderová, Annička Rosická, Miriam Šárková)

ŘÍMSKÁ ARCHITEKTURA:

Rozdílné prvky architektury	-baldachýny v kostelech (obvykle předsunuté a nad oltářem) -časté prolínání stylů (patrné zvláště v kostelech, které byly přestavovány) -práce svíce druhy kamenů (mozaiky na zdech i podlahách) -celková snaha o monumentalitu
-----------------------------	--

Chrámy a kostely

Bussetský klášterní kostel:

Kostel je součástí klášterního komplexu v Bussetu. Je cihlový a tudíž v hnědo-červené barvě. Nad vchodem se skví rozeta. Celý kostel je velice prostě zařízen a vůbec si nehraje na starobylost.

Kostel sám o sobě není nijak vyjimečný, ale má příjemnou atmosféru červeného přitímí.

Santa Maria Maggiore:

Tato bazilika má velice zvláštní architekturu. Nejspíš barokní průčelí, velice zvláštní věž a to vše doslova vsazeno do budovy. Boční lodě mají klenbu, ta střední kazetový strop. Od těch Bočních ji oddělují takřka antické sloupky. Celý kostel lemují malé boční kaple.

Jestli se nemýlím, tak byl toto první římský kostel, který jsme navštívili. A o to větší to byl šok. Obrovský prostor hned po vstupu umocněný absencí lavic byl pro středoevropana jako pěst na oko. Celkově působila bazilika přímo hrozivým dojmem. Ticho nabírá v tomto prostoru ohromných rozměrů a jakýkoliv zvuk zní jako řev motorové pily.

Bazilika svatě Praxedy:

Z venku není vidět skoro nic, zato uvnitř člověku přechází zrak. Sám si nejvíce pamatuji modrou apsidu za oltářem s vyobrazením Krista s dvanácti učedníky. Celý kostel je pokryt mozaikami, o čemž ponejvíc svědčí boční kaple, kde nic jiného než mozaiky nenajdete.

V onéboční kapliče najde člověk fyzický i psychický ořech po stometrových přesunech u Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore).

Svatý Petr v okovech:

Stavba sama osobě působí jako dům, zevnitř jako sál. Nejvíce nás asi zaujal náhrobek Julia II., V popředí se slavnou sochou Mojžíše s rohy. Tyto rohy vznikly, (jak nám vysvětlil Otec Kuneš), špatným překladem Bible. Slovo ozářený bylo přeloženo jako orožený a už je chyba na světě. Další zajímavostí jsou Petrovy řetězy, které jsou zázrakem spojené a taktéž zázračně uzdravují. Jeden je prý z Jeruzaléma a druhý z Říma.

Podarilo se mi zjistit takovou zvláštnost. I když si toho málokdo všimne, Juliův náhrobek není dokončený a na vrchní části je volná plocha. Tak to jen tak na okraj.

Kostel Svatého Kříže Jeruzalémského:

Zvenku je jednotvárný a šedivý, uvnitř je však přímo barevně přeplněn-kombinace kamenů jsou až dechberoucí. Dlužno říci, že je kostel barokní.

Co k němu říci ? Působil zvláště přeplněným dojmem a přitom byl vlastně skoro prázdný. Sice je to zvláštní, ale je to tak.

Největší zajímavostí je samozřejmě největší ostatek Kristova kříže. Ten je vystaven spolu s hřebem, trnem z koruny a břevnem z lotrova kříže. Kristův kříž byl nalezen císařovnou Helenou metodou přiložení-vyléčení.

Jako ostatně každý římský kostel patří i tento nějakému kardinálovi. A tento patří shodou náhod tomu českému, kardinálovi Vlkovi.

San Gionanni v Lateráně:

Na první pohled člověka zaujmou vstupní dveře. Jsou dva tisíce let staré, asi sedm metrů vysoké a bronzové. Kostel je členěn podobně jako Santa Maria Maggiore. 4lověka ale nejvíc zaujmou asi čtyřmetrové sochy ve výklencích sloupů. Ty ukazují dvanáct apoštolů.

Do komplexu patří také budova přes ulici, kde se nachází tzv. Svaté schody a také soukromá papežská kaple.

Kostel Svatého Klimenta:

Uvnitř ně zaujal zvláště zabarikádovaný oltář. Nevím k čemu, ale prostě byl. Avšak hlavním faktem je, že tu je kaple svatého Cyrila a Metoděje, ve spodní bazilice i hrobka. Je zvláštní pocit šlapat nad hlavou někomu, kdo měl pro Čechy takový význam.

Jinak měli také krásný pomník (??), psaný v Cyrilici, na rajském dvoře. Zaujala mě myšlenka, že tu češi mají zlevněný přístup do spodní části, kam jsme bohužel nemohli.

Chiesa del Gesù:

Každý z nás už jistě viděl kostel Svatého Ignáce na Karlově náměstí. Zkuste si ho představit v Římě jste tam, kde chceme být.

Celý kostel je barokní, ale vůbec jsme si ho nestihli prohlédnout do detailů.

Za zmínku ovšem stojí, že je tento kostel středem jezuitského světa. Každý z jezuitských kněží musí před vysvěcením strávit nějaký čas na zdejší koleji. A tak se stalo, že jsme tu i my natrefili na jednoho českého kněze.

Vatikán

Svato-Petrské náměstí:

Když na něj člověk poprvé vstoupí, řekne si „WOW!!!“ Prostor je to pěkně uzavřený, ale když se dozvíte, že má na šířku 340 metrů, spadnete z toho na zadek.

Je ohraničeno oválem tvořeným čtyřmi řadami travertýnových sloupů. V čele stojí Bazilika Svatého Petra, uprostřed obelisk a celé náměstí ústí do Via della Condilazione.

Hlavně má ale Svato-Petrské náměstí svá tajemství. Hvězdný kalendář, místa, odkud jsou vidět jen první sloupy...

Bazilika Svatého Petra:

Zvláštní pozornost přitahuje zvláště 120 metrů vysoká kopule, která je vidět odkudkoliv. A z ní je samozřejmě vidět kamkoliv. A to ještě není zdaleka všechno. Když vejdete dovnitř, máte zvláštní pocit, co si tím ty lidi kompenzují. Veškeré obrazy se asi museli natírat štětkou, sochy se tesali motorovou pilou a jak stavěli kopuli, to mi zůstává záhadou.

Zajímavým faktem je, že je bazilika v praxi nepoužitelná. Vzdálenost mezi kněžským křeslem a oltářem je asi 70 metrů. A tak se mše slouží „jen“ v presbytáři.

Kdybych si měl všímat jen těch nejnepatrnějších detailů, patřila by mezi ně i Pieta od Michelangela. O co je menší (oproti bazilice), O to víc je zdůrazněna její citovost.

Představte si slovo „velký“ v plném rozsahu. Pak ho vynásobte třemi. Tak přesně takhle Svato-Petrská bazilika nevypadá. Ta je ještě mnohem větší.

Vatikánská muzea:

Budovy, ve kterých se muzeum nalézá jsou tak složité, že není problém se tu ztratit. A tak člověk postupuje od Egypta, Řecka, Říma, Francie a dojde až do Sixtinské kaple, to ale člověk musel ještě projít Čínou. Takového umění pohromadě člověk těžko znova uvidí, a dobře mu tak.

Sic jsme tu strávili jen 3 hodiny, byly to ty z nejnamáhavějších v životě.

Trochu mě zklamala právě ona pověstná Sixtinská kaple. Člověk od ní čeká kdoví co a přitom jsou to jen takové obrázky nastěně. Ale jsou značkové a to se počítá.

Řím antický a světský

Koloseum:

Je jedním z nejznámějších symbolů Říma. Dříve to vlastně bylo popraviště vystavené na odiv lidu. Pro dnešní lidi zůstává symbolem krutosti římanů.

Asi bych se měl zmínit o jeho velikosti. Má obvod větší, než půl kilometru (průměr 200 m) a jsou v něm tisíce tun kamene.

Jeho velikost spojená s minulostí má na člověka hrozivý dopad, avšak je znova cítit krev.

Palatin:

Někomu může připadat jen jako palouk plný trosek. Ovšem z jiného úhlu pohledu to je obrovský kus historie. Více než 2 tisíce let staré zbytky chrámů, sloupů a paláců.

Ty vypovídají o tom, jak to tu dřív vypadalo. Nacházela se tu různá císařská fora nedaleko stálo i Koloseum a Cirkus Maximus. Dřív to byl naprostý střed města a dnes z něj dýchá stáří.

STRÍPKY ZE ZÁJEZDU DO ŘÍMA S PĚVECKÝM SBOREM AG 26.2. - 6. 3. 2008,
napsal Václav Fafejta

Neděle 2. 3. 2008 – nejdůležitější den zájezdu, protože náš pěvecký sbor pod vedením Igora Angelova vystupuje v basilice sv. Petra jako doprovod při mši svaté, kterou slouží sám kardinál Angelo Comastri, tzv. druhý muž ve Vatikánu. Celebují ještě dva kněží a jeden z nich je P. Pavel Kuneš.

Když jsem poprvé vstoupil do Svatopetrské basiliky, nebylo to vchodem, ale ze schodiště vedoucího z kopule. První co mě upoutalo, je obrovská vzdálenost k hlavnímu oltáři, protože výstup ze schodiště kopule je u hlavního vchodu do basiliky. Vždy se nejdříve dívám na hlavní oltář. Zde mne v prvním okamžiku zaujalo jakési křeslo ve výšce, kde obvykle bývají na oltářích umístěny obrazy. Křeslo bylo ve značné, těžko odhadnutelné výšce. Díval jsem se dost dlouho na toto křeslo, protože hned začala pracovat moje fantazie. Kdyby mi bylo povoleno organizačně vést průběh nějaké slavnosti za účasti papeže, tak bych určitě využil právě toto křeslo, tak vysoko umístěné.

Papež Benedikt XVI. by dostal za úkol sedět po dobu slavnosti právě v tomto křesle. Nesměl by se bát a nesměl by hledět na dole přítomné lidi, protože by mu nebylo vidět do očí. Vypadal by spíše jako by spal, při pohledu z tak značné výšky. Pak by mu nepomohlo ani blahosklonné usmívání se. Měl bych prostě na papeže dost velké požadavky a jistě by se tato scéna musela několikrát vyzkoušet, ale uznejte, že by to bylo velkolepé a úžasné.

Chtěl bych ještě napsat o Assisi, rodném místě sv. Františka – to mě velmi zaujalo.

Také na zážitky od moře by stálo za to zavzpomínat.

Nemluvím ani o vatikánských muzeích, Sixtinské kapli a konečně příjemném ubytování u Saleziánů na Velehradě v Římě.

Ano mám na co vzpomínat, děkuji všem kdo mi umožnili tuto cestu, děkuje i má žena, která mě doprovázela a která zde přijala nový titul – Paní Školníková..

V. F.

STŘÍPKY ZE ZÁJEZDU DO ŘÍMA S PĚVECKÝM SBOREM AG

napsala Alena Kulhavá

- Skupina studentů a učitelů a dalších kolegů, která se vydala koncertovat atd. do Říma pro mě byla velmi příjemnou společností, ve které se mi dobře spoluzkoušelo, spoluzpívalo při koncertech a hlavně vnímalo a povídalo nejen o krásách Říma. Je to něco, na co jsme tak nějak zvyklí, ale já si znovu tam uvědomila, že přestože vidím na studentech ve škole různé „nelady“, tak by situace mohla také vypadat úplně jinak, není to samozřejmé.
(Ze studentů nechci vybírat, abych na někoho nezapomněla ale z dospělých jsem nové krásné obzory v duši objevila u Otce Kuneše, pana Fafejty, paní Fafejtové a pana ředitele, které jsem do té doby znala spíše jen formálně)
- Přestože 99,9% z nás v Římě nikdy nebylo, zvládli jsme se s pomocí Saleziánů a Otce Kuneše zorientovat v tomto velkém městě, kde člověk narazí na krásný kostel, „ruinu“ římských památek atd. na každém rohu, kde mají semaforey i oranžového panáčka a rychlost a obratnost aut v děláni „myšek“ je neuvěřitelná.
- Kostely na mě působily různě: ty starodávne křesťanské (zejména sv. Kliment) mě dostávali do hloubky duše, až kam to jde, taktéž poměrně hodně, ale pro mě vyváženě zdobený chrám Marie Maggiore (pany Marie Sněžné). Naopak velmi zdobené ahranaté členěné kdysi sídlo papeže- kostel sv. Jana z Lateránu na mě působil spíše jako nádherná zdobená hala či taneční sál nebo nádraží. Chrám sv. Petra i přes svou zdobnost je tak obrovský, že jsem neměla pocit, že jsem v kostele, ale že procházím světem, pod nebem, nebo jako ve snu, kolem jednotlivých etap svého života, (jak se měnilo postavení sloupů atd...). Pieta od Michelangela, kdy drží Marie Ježíše v rukách toto vše jen podtrhovala.
- Zpívat na těch starých místech bylo jako rozeznívat staré varhany či zvony z kamene..nejlépe se mi zpívalo v Bussetu a pak hlavně v chrámu sv. Petra v Římě, kde naše tóny letěly do obrovského prostoru pro všechny zúčastněné.
Velmi milé zázemí nám v den koncertu vytvořili Jezuité v hlavním jezuitském kostele Il Jezu.
- Poměrně silné emoce (ne-příjemné) jsme si s Andreou Angelovou sdělovaly i uvnitř Colosea, kde účel této stavby, tj. to, co v ní gladiátoři prožívali a taktéž řev publika, dýchá na člověka i po tolika letech.
- Řím pro mě bylo úžasné místo, kam se ještě jednou podívám, ale žít bych zde nechtěla. Zato si dovedu představit žít v Bolseně, krásném starém malém městěčku na kopci, s hradem, s kostelem, kde je pohřbena sv. Kristýna, nad obrovským jezerem, kde jsme měli koncert s tamějším partnerským sborem. Stejně tak mě okouzilo Orvieto, kde jsme se po cestě zpátky zastavili (opět na kopci). Assisi je také velmi malebné a dýchá přítomností sv. Františka a Kláry atd. v nemálo kostelích a vlastně všude, ale přes sezónu je zde zřejmě i trochu komerční prostředí.
- Když jsem chodila kolem památek, rozeznávaly se ve mně staré tóny (život pokračuje kontinuálně dál od svého počátku), až jsem nevěřila, a taktéž při modlitbě Páně papeže: monotónní tón zhůry mi intenzivně v srdci evokoval chvíli staré chorální zpěvy, chvíli porobenost křesťanů v určitých dobách a chvíli plovoucí (v určité rovině bez života) kázání

(a vůbec sloužení mše) dnes nemalé části kněžích v České republice. Přesto na mě papež (kterého téměř neznám) působil o něco srdečněji, než z fotografií z novin před jeho zvolením. (Stejně tak i při křtech v televizi letos o Velikonocích).

- Jsem ráda za společné pobyty v těchto starých místech a těm z vás, kteří se tam také chytáte, přeji, ať vám to krásně vyjde.

A.K.